



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 343/04-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Eduarda Bárányi a Juraja Babjaka vo veci sťažnosti SWISSCOLOR, s. r. o., Medňanského 11, Trenčín, zastúpenej advokátkou JUDr. D. B., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 570/99 na neverejnom zasadnutí 16. februára 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 570/99 porušil základné právo SWISSCOLOR, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. SWISSCOLOR, s. r. o., p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat' tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Trenčín p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trenčín je povinný zaplatiť náhradu trov konania SWISSCOLOR, s. r. o., v sume 11 072 Sk (slovom jedenásťtisícšesťdesiatdva slovenských korún) na adresu jej právnej zástupkyne JUDr. D. B., Advokátska kancelária, T., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti SWISSCOLOR, s. r. o., vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 343/04-24 z 24. novembra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť SWISSCOLOR, s. r. o., Medňanského 11, Trenčín (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. B., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 570/99.

Sťažovateľka uviedla, že označené konanie sa začalo na základe jej návrhu na vydanie platobného rozkazu z 15. decembra 1997, ktorým sa proti podnikateľovi – fyzickej osobe – M. H., T. (ďalej len „žalovaný“), domáhala zaplataenia 15 692 Sk s príslušenstvom z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou jeho motorového vozidla s odôvodnením, že zamestnanec žalovaného spôsobil sťažovateľke škodu pri dopravnej nehode z 23. júna 1997, ktorá jej nebola poisťovňou v plnej výške uhradená. Okresný súd vydal 29. januára 1998 vo veci platobný rozkaz. Žalovaný podal 24. augusta 1998 proti platobnému rozkazu odpor. Na základe podaného odporu došlo k zrušeniu vydaného platobného rozkazu. Prvé pojednávanie však bolo nariadené až 25. februára 2003, pričom vo veci samej nebolo až do podania sťažnosti ústavnému súdu rozhodnuté. Posledný úkon v konaní mal okresný súd vykonať 16 mesiacov pred podaním ústavnej sťažnosti.

V dôsledku nečinnosti okresného súdu v uvedenom konaní došlo už aj ku skartácii dokladov potrebných na preukázanie zavinenia dopravnej nehody zamestnancom žalovaného, čo spolu s uplynutou dobou konania spôsobuje značnú neistotu sťažovateľky ohľadne účinného poskytnutia súdnej ochrany jej majetkovým právam, ktoré sú predmetom označeného sporu.

Sťažovateľka namieta, že okresný súd svojím postupom v tomto konaní porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 7 C 570/99 porušené.

Prikazuje sa, aby Okresný súd Trenčín vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 570/99 konal.

Súd priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR finančné zadostučinenie vo výške 260.000,- Sk.

Súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnemu zástupcovi sťažovateľa (...).“

Na základe výzvy ústavného súdu z 5. októbra 2004 sa sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne (v podaní doručenom ústavnému súdu 25. októbra 2004) vyjadrila k otázke využitia sťažnosti na prietahy v uvedenom konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“). Právna zástupkyňa vo vyjadrení okrem iného uviedla: *„(...) Som toho názoru, že podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle zákona o štátnej správe súdov, bolo bezpredmetné, nakoľko po nahliadnutí do spisu dňa 8. 1. 2003 som zistila, že samotný predseda súdu upozorňoval zákonného sudcu na nutnosť plynulého a rýchleho konania v predmetnej veci s poukazom na prietahy v konaní. (...).“*

Na základe výzvy ústavného súdu z 5. októbra 2004 sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril (podaním z 12. októbra 2004) aj okresný súd. Vo svojom vyjadrení k sťažnosti predsedníčka okresného súdu okrem iného uviedla: *«(...) Dňa 08. 01. 2003 bol sudca*

upozornený predsedníčkou súdu na nutnosť plynulého a rýchleho konania záznamom do spisu v súvislosti s kontrolou vecí starších ako 3 roky. (...) K prieťahom objektívneho charakteru došlo v „Ro“ konaní, a to od vydania platobného rozkazu (29. 01. 1998) do doby jeho expedovania dňa 17. 08. 1998, ako aj v období od doručenia odporu po výzvu na zaplatenie súdneho poplatku (od 24. 08. 1998 do 17. 03. 1999) a následne prevedenia do oddelenia „C“, teda sudcovi, ktorý mal vo veci konať v dôsledku zákonného zrušenia platobného rozkazu.

V súvislosti s prijatím zákona č. 190/1995 Z. z. došlo k zmene formy privatizácie a tým k enormnému nárastu súdnych sporov bez administratívneho posilnenia súdov. V rokoch 1997 – 1999 sa na tunajšom súde vybavovalo viac ako 14 000 návrhov na vydanie platobného rozkazu. Prieťahy v konaní „Ro“ boli teda spôsobené touto skutočnosťou.

Je pravdou, že od predloženia veci sudcovi v roku 1999 do začatia konania vo veci samej došlo tiež k prieťahom. V rokoch 1997 – 2000 mal každý sudca tunajšieho súdu vo svojom oddelení okolo 1 000 spisov.

Vzhľadom na túto skutočnosť nebolo možné prijať účinné opatrenie na zabránenie prieťahov, pretože v kompetencii predsedu súdu nie je zabezpečovať dostatočný počet sudcov. (...)»

Okresný súd ústavnému súdu na základe jeho výzvy podaním č. Spr 12387/2004 z 3. januára 2005 oznámil, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľky listom z 10. januára 2005 ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámila, že súhlasí s upustením od nariadenia pojednávania, a súčasne mu v prílohe svojho listu zaslala fotokópiu svojho osvedčenia o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla z 18. marca 2004.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka podala 15. decembra 1997 na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa proti žalovanému domáhala zaplata 15 692 Sk s príslušenstvom z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s odôvodnením, že zamestnanec žalovaného jej spôsobil škodu pri dopravnej nehode z 23. júna 1997, ktorá jej nebola v plnej výške nahradená zo strany subjektu vykonávajúceho zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (ďalej aj „poisťovňa“) v dôsledku nesplnenia osobitnej povinnosti žalovaného oznámiť poisťovni v stanovenej lehote poistnú udalosť – vznik škody pri dopravnej nehode.

Okresný súd vydal 29. januára 1998 vo veci platobný rozkaz. K písomnému vyhotoveniu rozhodnutia a jeho zaslaniu účastníkom konania došlo 17. augusta 1998.

Žalovaný podal 24. augusta 1998 proti platobnému rozkazu odpor. V odôvodnení uviedol, že poistná udalosť bola Slovenskej poisťovni oznámená včas (žalovaný navrhol jej prístupenie do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného) a poprel zavinenie dopravnej nehody z 23. júna 1997 jeho zamestnancom.

Uznesením č. k. Ro 15972/97-34 z 22. decembra 1998 uložil okresný súd žalovanému zaplatiť v lehote 5 dní poplatok za podanie odporu. Rozhodnutie však bolo vyhotovené a odoslané žalovanému až 17. marca 1999. Žalovaný zaplatil poplatok 25. marca 1999. Na č. l. 36 spisu sa nachádza upozornenie predsedníčky okresného súdu z 8. januára 2003 na priet'ahy v konaní adresované zákonnému sudcovi. Pokynom súdnej kancelárie z 3. februára 2003 nariadil zákonný sudca vo veci pojednávanie na 25. február 2003 a uložil predvolať naň účastníkov konania, ako aj právnu zástupkyňu sťažovateľky.

Pojednávanie konané 25. februára 2003 bolo po vypočutí stanovísk oboch strán k veci odročené na 15. apríl 2003 za účelom doplnenia dokazovania. Podaním zo 4. marca 2003 doručeným okresnému súdu 5. marca 2003 opakoval žalovaný svoj návrh, aby poisťovňa – Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., pristúpila do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného.

Pokynom súdnej kancelárie z 18. marca 2003 uložil zákonný sudca predvolať na pojednávanie stanovené na 15. apríl 2003 svedkov, vyžiadať súvisiaci spisový materiál Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín a Allianz – Slovenskej poisťovne, a. s., pobočky Trenčín, ako aj oznámiť Allianz – Slovenskej poisťovni, a. s., so sídlom v Bratislave termín pojednávania vo veci s výzvou, aby sa vyjadrila k návrhu žalovaného na vstup do konania.

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín 26. marca 2003 okresnému súdu oznámil, že žiadaný spisový materiál z roku 1997 bol v roku 2003 skartovaný.

Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., doručila 31. marca 2003 okresnému súdu podanie, ktorým oznámila vstup do konania (ako vedľajší účastník) na strane žalovaného, vyjadrila sa k veci a predložila kópie listín týkajúcich sa predmetnej dopravnej nehody. Podaním doručeným okresnému súdu faxom 15. apríla 2003 a písomne 17. apríla 2003 ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní.

Na pojednávaní konanom 15. apríla 2003 okresný súd vypočul oboch účastníkov konania a svedka. Následne pojednávanie odročil na neurčito za účelom znaleckého dokazovania.

Uznesením č. k. 7 C 570/99-82 z 9. mája 2003 ustanovil okresný súd vo veci súdneho znalca, ktorému uložil vypracovať znalecký posudok do 30 dní od doručenia uznesenia. Rozhodnutie bolo znalcovi doručené 19. mája 2003. Uznesením č. k. 7 C 570/99-84 z 9. mája 2003 uložil žalovanému zložiť v lehote 10 dní preddavok na trovy znaleckého

dokazovania vo výške 10 000 Sk. Ustanovený súdny znalec sa 20. mája 2003 dostavil na okresný súd a prevzal spisový materiál týkajúci sa konania. Preddavok na trovy znaleckého dokazovania bol zložený na účet okresného súdu 30. mája 2003. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 25. júla 2003. Dňa 26. augusta 2003 uložil zákonný sudca súdnej kancelárii zaslať znalecký posudok stranám na vyjadrenie v lehote 15 dní.

Podaniami doručenými okresnému súdu 16. septembra 2003 sa k znaleckému posudku vyjadrili žalobca (prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne), ako aj žalovaný. Uznesením č. k. 7 C 570/99-111 z 21. januára 2004 rozhodol okresný súd o znalečnom. Rozhodnutie bolo stranám a znalcovi doručené v dňoch 3. februára 2004 a 4. februára 2004, účtárni okresného súdu bolo predložené 4. marca 2004 na základe pokynu zákonného sudcu z 26. februára 2004.

Pokynom súdnej kancelárii zo 16. augusta 2004 uložil vo veci konajúci sudca predvolať účastníkov konania na pojednávanie, ktorého termín nariadil na 17. september 2004. Predvolanie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľky 20. augusta 2004 a žalovanému 23. augusta 2004. Vedľajší účastník sa ospravedlnil a požiadal o zmenu termínu pojednávania s tým, že mu predvolanie okresného súdu bolo doručené až 16. septembra 2004 prostredníctvom faxu. V podaní doručenom okresnému súdu 17. septembra 2004 žalovaný uviedol, že upravuje označenie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného na „*Slovenskú kanceláriu poisťovateľov Bratislava, za ktorú v zmysle § 28 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. koná Allianz – Slovenská poisťovňa, Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava.*

Písomnosti žiadam doručovať na Allianz – Slovenská poisťovňa, právny odbor, 815 74 Bratislava.“

Pojednávanie bolo 17. septembra 2004 odročené na 26. október 2004 z dôvodu osobnej neúčasti sťažovateľky (jeho právny zástupca bol na pojednávaní prítomný) a vedľajšieho účastníka konania na strane žalovaného.

Pokynom z 20. septembra 2004 uložil zákonný sudca súdnej kancelárii prizvať na pojednávanie stanovené na 26. október 2004 vedľajšieho účastníka.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh na náhradu škody v občianskoprávnej veci. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktorá by mohla mať rozhodujúci vplyv na dĺžku trvania konania na okresnom súde.

B) Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd hodnotí ako súčinnosť. Sťažovateľka reagovala na výzvy okresného súdu a zúčastňovala sa jednotlivých pojednávaní. V správaní sťažovateľky teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Prvé z období nečinnosti okresného súdu začalo 29. januára 1998, keď bol v predmetnej veci vydaný platobný rozkaz, a trvalo viac ako šesť mesiacov, t. j. až do 17. augusta 1998, keď bolo toto rozhodnutie okresného súdu (platobný rozkaz) písomne vyhotovené a zaslané účastníkom konania. Ďalšie štyridsaťsedemmesačné obdobie nečinnosti bolo ústavným súdom v rámci preskúmaného konania zistené v období od 17. marca 1999, keď bolo okresným súdom písomne vyhotovené uznesenie č. k. Ro 15972/97-34 z 22. decembra 1998, do 3. februára 2003, keď okresný súd v predmetnej veci nariadil termín pojednávania. Okresný súd bol nečinný aj v ďalšom takmer šesťmesačnom období trvajúcim od 21. januára 2004, kedy okresný súd uznesením sp. zn. 7 C 570/99 priznal znalcovi znalečné, až do 16. augusta 2004, keď vo veci konajúci sudca nariadil termín pojednávania v predmetnej veci. Nečinnosť okresného súdu vo vyššie označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné priet'ahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá už viac ako sedem rokov. Z uvedenej doby podstatnú časť (takmer päťdesiatdeväť mesiacov, t. j. štyri roky a jedenásť mesiacov) tvoria obdobia, v ktorých v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľky bolo porušené (v ďalšom priebehu konania bude povinnosťou okresného súdu, aby už toto právo neporušoval).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 260 000 Sk, ktoré odôvodnila tak, že *„Predmetné prietahy v súdnom konaní vyvolávali u sťažovateľa psychický stav neistoty a očakávanie, ako bude rozhodnuté. I keď sa už v dnešnej dobe vo veci koná, v dôsledku skartovania potrebných podkladov (vinou prietahov v súdnom konaní), však úspech vo veci ako aj následné uspokojenie pohľadávky je neisté“*.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 50 000 Sk. Táto suma zohľadňuje okrem predmetu konania aj skutočnosť, že v dôsledku pomalého postupu okresného súdu nemožno v konaní použiť záznamy dopravnej polície o nehode, ktoré boli skartované, čím je možnosť vykonania rýchleho a efektívneho dokazovania v predmetnom konaní podstatne sťažená, a taktiež aj dĺžku zbytočných prietahov v tomto konaní (štyri roky a jedenásť mesiacov) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému nároku na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v návrhu s'ťažovateľky nevyhovel.

3. S'ťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom „(...) podľa § 13 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., za dva právne úkony (príprava a prevzatie, písomné podanie vo veci) 12.372,- Sk. Paušálna náhrada je uplatňovaná v zmysle § 13 ods. 8 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. . Jeden právny úkon á 6.050,- Sk + paušál 136 Sk. Spolu 14.772,- Sk s 19 % DPH (2.806,70) to predstavuje čiastku 17.578,70 Sk.“

Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľky ústavný súd vychádzal z § 1, § 15 písm. a), § 16 ods. 3 a § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej od 1. januára 2005 a z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety v spojení s § 16, § 1 ods. 3, § 19 ods. 3, § 22 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých s'ťažovateľka namieta, v zásade nie je oceneľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2004 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 4 534 Sk (základom pre výpočet je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2003 vo výške 13 602 Sk) a hodnota režijného paušálu 136 Sk.

Za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2004 patrí právnej zástupkyňi s'ťažovateľky odmena v sume 9 068 Sk (2 x 4 534 Sk), ktorá bola vzhľadom na skutočnosť, že právna zástupkyňa s'ťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, v súlade s § 22 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. zvýšená na 10 800 Sk (s prihliadnutím na zaokrúhlenie podľa § 25 vyhlášky č. 163/2002 Z. z.). Právnej zástupkyňi s'ťažovateľky zároveň patrí

uplatnený nárok na náhradu paušálnej náhrady hotových výdavkov vo výške 272 Sk (2 x 136 Sk).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd v tomto prípade uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 11 072 Sk a vo zvyšnej časti uplatnenému nároku na náhradu trov konania v sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2005